

Sygn. akt VI ACa 1538/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Sędzia SA – Teresa Mróz (spr.)

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka

Protokolant: – stażysta Martyna Arcon

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 marca 2016 r.

sygn. akt XXV C 214/14

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa - (...) kosztów postępowania apelacyjnego;

III. nakazuje wypłacenie ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. na rzecz adwokata P. K. kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) wraz z należnym od niej podatkiem VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI A Ca 1538/16

UZASADNIENIE

Powód R. M. w ostatecznie sprecyzowanym pozwie wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – (...)w W. tytułem odszkodowania kwoty 375.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty za szkodę wyrządzoną mu niezgodnymi z prawem działaniem i zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał art. 417 k.c.

Powód podniósł, że Sąd Rejonowy (...), VI Wydział Cywilny w W. w dniu 21 stycznia 2011 r., sygn. akt VI Co 393/09, wydał postanowienie o przybiciu w licytacji, zamieszkałego przez powoda lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., pomimo zgłaszanych w tym dniu i wcześniej przez powoda zastrzeżeń. Podniósł też, że już na etapie postępowania jakie toczyło się z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...) ul. (...) przeciwko powodowi o sprzedaż lokalu w drodze licytacji

(sygn. akt II C 1829/06) wskazywał, że Wspólnota Mieszkaniowa wycofała żądanie nakazania sprzedaży udziału w nieruchomości wspólnej i zrzekła się tego roszczenia wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a mimo to Sąd orzekł o sprzedaży mieszkania w drodze licytacji. W ocenie powoda takie postępowanie Sądu było nieprawidłowe bowiem postanowienie o sprzedaży mieszkania w drodze licytacji nie obejmowało prawa własności udziału w nieruchomości wspólnej.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Prokuratorii Generalnej. W ocenie pozwanego nie zaistniały żadne przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa, powód nie wykazał ani zaistnienia szkody w wysokości 375.000 zł, ani też bezprawnego działania lub zaniechania funkcjonariusza publicznego, ani związku przyczynowego pomiędzy szkodą a bezprawnym działaniem funkcjonariusza publicznego.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach procesu

Sąd Okręgowy ustalił, że wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W. przeciwko R. M. i K. M. o orzeczenie sprzedaży w sprawie sygn. akt II C 1829/06 nakazał sprzedaż lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. w drodze licytacji prowadzonej na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z nieruchomości, a w pozostałej części postępowanie w sprawie umorzył. Sąd ten wskazał, że niesporne było, że właściciele przedmiotowego lokalu od chwili nabycia własności nieruchomości po śmierci rodziców nie uiszczali należnych opłat na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej. Sąd ten uznał, że zostały spełnione wszystkie przesłanki, określone przepisem art. 16 ustawy o własności lokali, co skutkowało uwzględnieniem powództwa o nakazanie sprzedaży przedmiotowego lokalu. Jednocześnie Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania nakazania sprzedaży udziału (...) w nieruchomości wspólnej, wobec cofnięcia przez Wspólnotę Mieszkaniową powództwa w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2007 r. Sąd w uzasadnieniu wyroku podał, że prawo własności udziału w nieruchomości wspólnej jest prawem związanym z własnością nieruchomości lokalowej i stosownie do brzmienia art. 50 k.c. uważane jest za część składową nieruchomości, a prawa te związane z własnością nieruchomości dzielą los prawny nieruchomości. Przeniesienie własności (sprzedaż lokalu) nieruchomości pociąga za sobą ex lege przeniesienie prawa z nim związanego co czyni zbędnym orzeczenie o nakazaniu sprzedaży udziału i uzasadnia cofnięcie pozwu w tej części. Apelacja R. M. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w W. została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 12 listopada 2008 roku, sygn. akt I ACa 688/08.

W oparciu o wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w W. z dnia 3 stycznia 2009 r. oraz tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 sierpnia 2007 r., sygn. akt II C 1829/06 opatrzonego klauzulą wykonalności Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w dniu 5 marca 2009 r. wszczął egzekucję odnośnie sprzedaży w drodze licytacji lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W. należącego do powoda R. M. i jego brata K. M.. Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. akt VI Co 393/09 Sąd Rejonowy (...) w W. udzielił przybicia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W. na rzecz A. P. – z tytułu zaoferowania najwyższej ceny w kwocie 350.000 zł. Następnie wobec uprawomocnienia się postanowienia o przybicciu oraz uiszczenia przez nabywcę całości ceny nieruchomości lokalowej na rachunek sądu, Sąd Rejonowy (...) w W. w sprawie sygn. akt VI Co 393/09 postanowieniem z dnia 9 maja 2012 r. przysądził własność tej nieruchomości lokalowej na rzecz A. P. za cenę 350.000 zł. Na postanowieniu z dnia 9 maja 2012 r. przysądzającego własność została przez sędziego referenta uczyniona wzmianka o jego prawomocności z dniem 31 maja 2012 r., która następnie została przekreślona przez sędziego referenta w dniu 19 czerwca 2012 r. Zażalenie powoda na powyższe postanowienie wpłynęło na biuro podawcze Sądu w dniu 12 czerwca 2012 r., zostało złożone w terminie. Zostało jednak oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt V Cz 4066/12, po czym na skarżonym postanowieniu ponownie zawarto klauzulę prawomocności postanowienia z dniem 27 listopada 2012 r. Postanowieniem z dnia 15 maja 2014 r. Sąd Rejonowy (...) zatwierdził plan podziału sumy uzyskanej w wyniku egzekucji z nieruchomości lokalowej z jednoczesnym stwierdzeniem, że suma podlegająca zwrotowi na rzecz

dłużników to 200.012,95 zł przy czym 78.158,65 zł na rzecz powoda R. M. i 121.854,30 zł na rzecz jego brata K. M.. Na powyższy plan podziału powód wniósł zarzuty.

W oparciu o odpis prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego (...) w W.z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie VI Co 393/09 o przysądzeniu własności wydany w dniu 31 stycznia 2013 r., nabywca A. P. z początkiem 2014 r. wniósł do wydziału wieczystoksięgowego sądu rejonowego wnioszek o wykreślenie powoda i jego brata jako właścicieli w księdze wieczystej i wpisanie nabywcy jako aktualnego właściciela przedmiotowej nieruchomości lokalowej i taki wpis został dokonany.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy powołując się na przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa określone w art. 417 k.c. podkreślił, że powód zapomina o tym, że apelacja od wyroku, którego treść w uzasadnieniu pozwu kwestionuje – z dnia 21 sierpnia 2007 r. w sprawie II C 1829/06 nakazującego sprzedaż lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. bez udziału w nieruchomości wspólnej – została oddalona. W tym kontekście Sąd Okręgowy wskazał na art. 417¹ § 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności tego orzeczenia z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Wyjątek, o którym mowa w art. 417¹ § 2 k.c. nie ma zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy, bowiem powód nie legitymuje się prejudykatem, którym stwierdzona by została niezgodność z prawem wymienionych orzeczeń, a zatem nie została wykazana przesłanka bezprawności.

Stosownie do art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Dlatego też prowadzenie egzekucji z nieruchomości – sprzedaż lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. było zgodne z prawem.

Na marginesie Sąd podkreślił, że zarzut powoda, jakoby bezpodstawnie dokonano sprzedaży lokalu bez udziału we własności nieruchomości wspólnej, jest nietrafny, bowiem udział w nieruchomości wspólnej jest prawem związanym z własnością lokalu (art. 3 ust. 1 ustawy o własność lokali) a więc dzieli los prawny nieruchomości lokalowej (art. 50 k.c. w zw. z art. 47 § 1 k.c.).

W zakresie zarzutu powoda niezgodnego z prawem działania przy wydaniu postanowienia z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Co 393/09 w przedmiocie przysądzenia własności nieruchomości lokalowej - lokalu mieszkalnego nr (...) na rzecz A. P. (z naruszeniem § 191 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 roku) i stwierdzenia jego prawomocności, polegającego na braku w postanowieniu orzeczenia o nakazaniu wydania nieruchomości nabywcy, stwierdził, że stosownie do art. 767⁴ § 3 k.p.c. w sprawach egzekucyjnych skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Nie jest więc możliwe i wymagane legitymowanie się przez powoda prejudykatem, stwierdzającym bezprawność wskazanego postanowienia. Kwestia ta może zatem być przedmiotem autonomicznej analizy, na potrzeby rozpoznania niniejszej sprawy.

Odnosząc się do powyższych nieprawidłowości jakie powód wskazał, Sąd pierwszej instancji podkreślił, że postanowieniem z dnia 21 stycznia 2011 r., sygn. akt VI Co 393/09 Sąd Rejonowy (...) w W. udzielił przybicia przedmiotowej nieruchomości lokalowej na rzecz A. P. z tytułu zaoferowania najwyższej ceny w kwocie 350.000 zł, zaś postanowieniem z dnia 9 maja 2012 r. przysądził własność tej nieruchomości lokalowej na rzecz A. P. za cenę 350.000 zł, która została zapłacona w całości. Na postanowieniu z 9 maja 2012 r. została zamieszczona przez sędziego referenta wzmianka o prawomocności orzeczenia z dniem 31 maja 2012 r., która następnie została przekreślona przez sędziego referenta w dniu 19 czerwca 2012 r. Niewątpliwie pierwsze stwierdzenie prawomocności została nadane wadliwie, a w ocenie Sądu wynikało to jedynie z faktu przeoczenia wpływu zażalenia jakie powód złożył na powyższe orzeczenie. Niewątpliwie zatem stwierdzenie prawomocności orzeczenia nastąpiło przedwcześnie, błąd w tym zakresie został jednak konwalidowany i nie spowodował żadnych negatywnych konsekwencji dla powoda.

Ponadto Sąd podkreślił, że w postanowieniu o przysądzeniu własności nieruchomości Sąd winien stwierdzić obowiązek dłużnika wydania nieruchomości nabywcy. Do postępowania egzekucyjnego w sprawie VI Co 393/09 należało stosować art. 999 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed 3 maja 2012 r. (jako postępowania wszczętego przed tą datą), zgodnie z którym „prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia na rzecz nabywcy prawa własności w katastrze nieruchomości oraz przez wpis w księdze wieczystej lub przez złożenie dokumentu do zbioru dokumentów. Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności jest także tytułem egzekucyjnym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości”. Treść postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości precyzował § 191 wówczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2014.259 j.t.), zgodnie z którym, „w postanowieniu o przysądzeniu własności nieruchomości sąd stwierdza, czy cała cena nabycia została uiszczona, albo czy na jej poczet zaliczona została wierzytelność nabywcy lub innego wierzyciela, jak też obowiązek dłużnika wydania nieruchomości nabywcy oraz wydaje zarządzenie w przedmiocie utrzymania w mocy służebności”.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak stwierdzenia obowiązku wydania nieruchomości w orzeczeniu nie skutkuje jego wadliwością bowiem prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności stanowi z mocy art. 999 § 1 k.p.c. tytuł egzekucyjny do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości przeciwko niewymienionemu w tym tytule dłużnikowi egzekwowanemu. Wykonanie wynikającego z takiego postanowienia obowiązku wydania nieruchomości nabywcy następuje po nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi egzekwowanemu (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., III CZP 127/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 2, LEX nr 167160).

Tak więc powyższe nieprawidłowości nie stanowiły w żadnym razie rażącego naruszenia prawa oraz nie miały żadnego wpływu na dalszy tok postępowania egzekucyjnego, w którym powód korzystał z przewidzianych ustawą środków zaskarżenia i nie przyczyniły się do powstania negatywnych skutków po stronie powoda, bowiem jak wskazał sam powód odpis postanowienia Sądu Rejonowego (...) w W.z dnia 9 maja 2012 r. wraz ze stwierdzeniem prawomocności postanowienia został wydany nabywcy A. P. dopiero w dniu 31 stycznia 2013 r., a zatem już po rozpoznaniu zażalenia R. M. na postanowienie o przysądzeniu własności, a następnie nabywca w 2014 r. złożył wniosek o wpisanie go jako właściciela w księdze wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości lokalowej. Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność nieruchomości na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia prawa nabywcy w księdze wieczystej (art. 999 § 1 k.p.c.). Postanowienie sądu ma charakter kształtujący. Powoduje nabycie własności przez nabywcę i utratę własności przez dotychczasowego właściciela.

Zarzuty powoda zgłoszone podczas informacyjnego wysłuchania, że nabywca lokalu naruszył posiadanie powoda na skutek „błędneho pouczenia” nabywcy lokalu czy też „braku nakazania wydania lokalu” przez sąd, nie zostały, zdaniem Sądu Okręgowego, udowodnione. Sąd wskazał, że, jeżeli zdaniem powoda postępowanie nabywcy co do wejścia w posiadanie nabytego lokalu było niezgodne z przepisami, to powód ewentualnie swoje roszczenia związane z pozbawieniem go posiadania przedmiotowego lokalu mógł wysuwać przeciwko właścicielowi – nabywcy.

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał poniesienia szkody, choćby zbliżonej do kwoty dochodzonej pozwem. Mimo, że to na powodzie spoczywał obowiązek jej wykazania, powód nie udowodnił, że wbrew jego woli powstała różnica między jego obecnym stanem majątkowym, a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Tak więc powód nie wykazał również pozostałych przesłanek z art. 417 § 1 k.c. uzasadniających odpowiedzialność pozwanego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 w zw. z § 6 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód. Zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z zebranych w sprawie ustalenie, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w postaci szkody majątkowej niezgodnego z prawem działania i związku przyczynowego między niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a doznaną szkodą, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia wskutek naruszenia art. 217 § 1 i 2 i 3 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych tj. dowodu z wyroku Sądu Rejonowego (...) z dnia 9 grudnia 2015 r. I C 190/14, naruszenie art. 299 k.p.c. i 302 § 1 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron ewentualnie przesłuchania powoda.

W konkluzji apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie 375.000 zł z odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez powoda na rozprawie w dniu 2 marca 2016 r. , które sąd pierwszej instancji bezpodstawnie oddalił.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne i czyni je podstawą rozstrzygnięcia.

Odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa łączy się wyłącznie z takim działaniem lub zaniechaniem organów władzy publicznej, które są niezgodne z prawem. Nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień określonych w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych, jak i uchybień normom pozaprawnym, w różny sposób powiązanych z normami prawnymi. Przy ocenie przesłanki bezprawności niezbędne jest odróżnienie czynności podejmowanych w wykonaniu ustawowych obowiązków od zachowań będących ich naruszeniem. Ponadto nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417 § 1 k.c., a jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania uszczerbku poszkodowanego i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt I CSK 707/15).

Materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że doszło do powstania po stronie powoda szkody związanej z niezgodnym z prawem działaniem władzy publicznej.

Powód nie wykazał, że Sąd Rejonowy dopuścił się czy to działania, czy to zaniechania niezgodnego z prawem oraz, że owo działanie czy zaniechanie powoduje po stronie pozwanego odpowiedzialność odszkodowawczą.

Przedstawiona w uzasadnieniu apelacji argumentacja stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi Sądu Okręgowego. W istocie rzeczy, mimo spoczywającej na powodzie powinności, nie wskazał on, jakich uchybień w ocenie dowodów dopuścił się Sąd Okręgowy. Należy zwrócić uwagę, że jedynie uchybienia w zakresie oceny dowodów, powodujące wyprowadzenie z materiału dowodowego sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, wniosków, mogą stanowić podstawę skutecznie postawionego zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny postanowienia Sądu Rejonowego (...) w W.w przedmiocie przysądzenia własności nieruchomości. Brak na postanowieniu o przysądzeniu własności nieruchomości wzmianki o obowiązku dłużnika wydania nieruchomości, nie stanowi naruszenia prawa w rozumieniu art. 417 k.c.,

skoro z art. 999 § 1 k.p.c. stanowi, że prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność na nabywcę i jest tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości bez potrzeby nadawania mu klauzuli wykonalności. Stanowi jedynie uchybienie nie mające istotnego znaczenia dla prawidłowości wydanego orzeczenia w przedmiocie przysądzenia własności.

Niezasadnie również powód powołuje się w apelacji na błędne (przedwczesne) stwierdzenie prawomocności postanowienia w przedmiocie przysądzenia własności, tym bardziej, że postanowienie to zostało wydane nabywcy dopiero w styczniu 2013 r., już po rozpoznaniu zażalenia powoda na to rozstrzygnięcie.

Wbrew stanowisku forsowanemu w apelacji, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie, istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, okoliczności faktyczne.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że orzeczenie w sprawie I C 190/14 o przywrócenie powodowi posiadania, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem przedmiot tego postępowania dotyczy relacji między byłym i obecnym (na podstawie prawomocnego postanowienia o przysądzeniu) właścicielem. Nie sposób więc zgodzić się z apelującym, że doszło w sprawie do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 217 k.p.c. i 227 k.p.c.

Sąd, zgodnie z art. 299 k.p.c., dopuszcza dowód z zeznań stron w sytuacji, gdy pozostały niewyjaśnione okoliczności faktyczne mające istotne znaczenie dla wydania orzeczenia w sprawie.

Mając na uwadze przedmiot postępowania sprowadzający się jedynie do oceny niekwestionowanych co do ich podjęcia, działań sądu z punktu widzenia ich zgodności z prawem, uznać należy, że brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z zeznań, co najmniej, powoda.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje oparcie w art. 102 k.p.c. O kosztach zastępstwa prawnego udzielonego powodowi z urzędu orzeczono stosownie do § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.